

Arrest

nr. 351 685 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. IZOARD, die *loco* Mr. P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2011 in België en diende hier verschillende verblijfsaanvragen in, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Buiten de korte periode tijdens dewelke hij in het bezit was van een F-kaart in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote -van 12 januari 2012 tot 19 december 2013- was zijn verblijf steeds onregelmatig of precair. Verzoeker werd reeds herhaaldelijk bevolen het grondgebied te verlaten en op 13 mei 2023 werd hem een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Daarna diende hij nog een aanvraag in met het oog op gezinsherenging, die met een beslissing van 4 september 2024 onontvankelijk werd bevonden, omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden die verzoeker zouden verhinderen om zijn aanvraag in te dienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, plaats van oponthoud in het buitenland of waar hij is toegelaten.

1.2. De beroepen die verzoeker indiende tegen de negatieve beslissingen die in zijn hoofde werden genomen werden allemaal door de Raad verworpen.

1.3. Op 5 augustus 2026 werd in hoofde van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuiderkempem op 05/08/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten

naam: O.-B.

voornaam: M. A.

*geboortedatum: *1972*

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias: / :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft reeds sedert 29.10.2011 in België en huwde op 19.12.2020 met een legaal in het Rijk verblijvende Ghanese onderdane, met wie hij 1 minderjarige zoon heeft van Ghanese nationaliteit die geboren werd te Leuven op 29.03.2022. Beide feiten verstrekken betrokkene echter niet automatisch een recht op verblijf. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij het niet zo nauw neemt met de wetgeving. Als illegaal persoon deed hij een huwelijksaangifte en weigerde het land te verlaten na het krijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten om toch te trachten te kunnen huwen. Het feit dat hij zich hier illegaal vestigde, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Wij kunnen enkel concluderen dat betrokkene zich ten volle bewust was van zijn illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen, dat is immers de redenering op zijn kop zetten.

Betrokkene werd op 12.01.2012 in het bezit gesteld van een F-kaart, dit in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote. Op 19.12.2013 werd deze F-kaart aan de hand van een bijlage 21 ingetrokken aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer was met de referentiepersoon. Betrokkene had ondertussen ook al een herinschrijving aangevraagd maar hieruit bleek dat betrokkene zich nog niet in die mate had geïntegreerd in het Rijk waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schade zou aanbrengen. Aan deze bijlage 21 werd een bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld. Betrokkene werd op 17.04.2014 ingelicht van deze beslissingen en wenste deze niet te ondertekenen. Betrokkene diende op 19.05.2014 een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing dd. 19.12.2013 en tegen het bevel om het grondgebied te

verlaten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de beslissing van de DVZ op 30.09.2014. Betrokkene verkoos het bevel niet op te volgen en hier te blijven.

Op 23.10.2018 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van medische gronden (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) in. Op 05.09.2019 stelde de DVZ dat dit verzoek ongegrond was. Op 05.09.2019 werd er een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uitgeschreven (bijlage 13). Beide beslissingen werden aan betrokkene betekend op 12.09.2019. Op 16.02.2020 werd er een bijlage 13 septies 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' na het verhoor door de politie van WPR Antwerpen op 16.02.2020 opgemaakt en aan betrokkene betekend. Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas, waar hij op 19/03/2020 werd vrijgesteld, weliswaar met de opdracht om zijn bevelen om het grondgebied te verlaten op te volgen.

Op 17.10.2022 diende de advocaat van betrokkene een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging overeenkomstig artikel 10-12bis van de wet van 15.12.1980. Op 12.05.2023 werd betrokkene ondervraagd naar aanleiding van een politiecontrole van de politiezone Zuiderkempen waaruit blijkt dat betrokkene aan het rijden was zonder rijbewijs en werd er vastgesteld dat hij gebruik maakt van valse documenten en valsheid in geschriften. Als gevolg werd aan betrokkene een bijlage 13 dd. 13.05.2023 uitgeschreven, alsook een bijlage 13 sexies (inreisverbod) van 3 jaar. Deze werden beide op 13.05.2023 aan betrokkene betekend door de politie. Betrokkene diende op 05.06.2023 een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing tot het opleggen van een inreisverbod bij de RvV. De RvV bevestigde de beslissing van de DVZ op 04.12.2023. Betrokkene verkoos opnieuw om dit bevel niet op te volgen en hier toch te blijven.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd door de DVZ geweigerd op 28/08/2024 aan de hand van een bijlage 15quater, zijnde een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging, waarin hem opnieuw aangemaand werd om het hem opgelegde inreisverbod en de eerdere bevelen op te volgen. Tot op heden heeft betrokkene echter nog geen gehoor geven aan alle drie de bevelen om het grondgebied te verlaten, namelijk dd. 05.09.2019, 16.02.2020 en 13.05.2023.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39)."

Het feit dat betrokkene zich dient in orde te stellen met de wettelijke vereisten en het land tijdelijk dient te verlaten, doet geen afbreuk aan het belang van het kind. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote 1 gezamenlijk kind hebben, en dat zijn echtgenote ook 2 kinderen heeft uit een vorige relatie. Zij wonen allen op hetzelfde adres. De moeder van de kinderen en de kinderen zelf zijn allen reeds gemachtigd tot verblijf. De kinderen zijn het best af om, in afwachting van een legale terugkeer van hun vader/plusvader, bij hun moeder in België te verblijven en hier hun scholing (betrokkene verklaart op 05/08/2026 aan de politie van PZ Zuiderkempen dat zij school lopen te Zoerle-Parwijs) voort te zetten. Indien zij dat zouden wensen, kunnen zij ook opteren om betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst. Ook zouden zij betrokkene indien gewenst (periodiek) kunnen bezoeken, en verder kunnen zij, in afwachting

van betrokkene eventuele legale terugkeer, hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Van zodra betrokkene zich bij de Belgische ambassade of consulaire post in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving en het inreisverbod heeft nageleefd, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn echtgenote/referentiepersoon en kind op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf zijn gezinsleven verder gezet, hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Betrokkene verklaart dat hij nierproblemen heeft, namelijk dat hij een gaatje heeft gehad in zijn linkernier en dat ook zijn rechternier in het oog gehouden dient te worden. Dit werd reeds behandeld in betrokkene's aanvraag tot verblijf op basis van 9ter, die door de DVZ op 05.09.2019 ongegrond werd verklaard.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op respectievelijk 12/09/2019, 16/02/2020 (herbevestigd op 01/09/2020) en 13/05/2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13/05/2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd omdat hij geprobeerd heeft de procedure te volgen om zijn documenten terug te krijgen. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij nierproblemen heeft, namelijk dat hij een gaatje heeft gehad in zijn linkernier en dat ook zijn rechternier in het oog gehouden dient te worden. Dit werd reeds behandeld in betrokkene's aanvraag tot verblijf op basis van 9ter, die door de DVZ op 05.09.2019 ongegrond werd verklaard. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van:

"

- Artikel 3 en 8 van de EVRM*
- Artikelen 2 et 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- Het evenredigheidsbeginsel*
- Het beginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid de verplichting tot inachtneming van alle elementen van het dossier*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel"*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting inzake deze bepalingen en beginselen, en betoogt vervolgens dat hijzelf, zijn echtgenote en zijn zoon een kerngezin vormen dat de door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) geboden bescherming geniet, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de realiteit en de concrete aanwezigheid van de vader in het leven van het minderjarige kind en evenmin met het huwelijk met diens moeder. De verwerende partij legt ook niet uit, en maakt het onmogelijk te begrijpen, op welke wijze moderne communicatiemiddelen het mogelijk zouden maken het gezinsleven met het kind in stand te houden, gezien de specifieke omstandigheden van deze zaak met onder meer het eerder opgelegde inreisverbod. Uit de motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier. In tegendeel: de verwerende partij is heel duidelijk dat zij sowieso elk verblijfsrecht aan verzoeker zal weigeren, zo stelt verzoeker, die dat afleidt uit de volgende passage uit de bestreden beslissing:

"(...) Het feit dat hij zich hier illegaal vestigde, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Wij kunnen enkel concluderen dat betrokkene zich ten volle bewust was van zijn illegale precarie situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen, dat is immers de redenering op zijn kop zetten (...)",

en uit de weigeringsbeslissing van 28 augustus 2024 en het hem in het verleden opgelegde inreisverbod. Dit zonder op enige manier rekening te houden met de gezinssituatie, een echtgenote met een medische problematiek, de vaderrol die verzoeker opneemt ten aanzien van zijn zoon doch ook ten aanzien van de kinderen van zijn echtgenote die allen deel uitmaken van één gezin, zo stelt verzoeker.

Hij vervolgt:

"Voormelde motivering met betrekking tot artikelen 3 en 8 EVRM lijkt dan ook stereotiep en is in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, dat voorschrijft dat de motivering ad hoc en individueel moet zijn en dat alle elementen van het dossier in aanmerking moeten worden genomen.

Het is essentieel om te erkennen dat een afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn minderjarige kind niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van dit kind.

Het bestaande familie- en gezinsleven zal niet kunnen worden verduurzaamd bij de uitvoering van de bestreden beslissing.

Er bestaat tevens een risico dat de medische toestand van zijn echtgenote zal verergeren wanneer verzoeker zal worden uitgewezen en voor lange tijd niet zal kunnen terugkeren.

Verweerder houdt hier hoegenaamd geen rekening mee.

Dit is problematisch en lijkt een vaste praktijk te worden.

De impact van een lange dan wel definitieve scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het vasthouden aan de bestreden beslissing, vooral gezien het feit dat het belang van het kind als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

*Bovendien is het zo dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw *, met duurzaam verblijfsrecht in België, dat eveneens onder het privé- en gezinsleven valt en niet, minstens onvoldoende in aanmerking is genomen in de bestreden beslissing.*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een werkelijke analyse is uitgevoerd van de daadwerkelijke aard en de regelmaat van de banden, of van de emotionele, materiële en financiële afhankelijkheidsrelaties tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun zoon.

Deze analyse is alleszins niet terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing.

Er heeft geen belangenafweging plaatsgevonden.

In dit opzicht heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel geschonden en heeft zij haar motiveringsplicht niet nageleefd, en in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

Conclusie:

Verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn kind alsook tussen verzoeker en zijn echtgenote, aangezien er bijzondere banden bestaan (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (iii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van het zeer jonge kind en de echtgenote.

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld, aangezien een onvoldoende onderzoek voorligt met betrekking tot essentiële elementen en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM."

3.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker geen betwisting voert omtrent de verschillende rechtsgronden die het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek schragen. Hij beroept zich uitsluitend op de verplichtingen die de verwerende partij heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote, hun gezamenlijk kind en de twee andere kinderen van de echtgenote wordt niet betwist in de bestreden beslissing en evenmin door de Raad. De stukken die hij aanbrengt om dit gezinsleven aan te tonen zijn dan ook niet dienstig om enige onwettigheid vast te stellen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is evenwel niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Ook een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin het koppel wist dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in het kader van de belangenafweging die zij moest doorvoeren, rekening heeft gehouden met

- de verblijfshistoriek van verzoeker,
- het feit dat hij zich ten volle bewust was van zijn illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven, hij verantwoordelijk is voor de gevolgen hiervan en één en ander hem niet van de verplichting ontslaat om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving,
- de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om zich in orde te stellen met de wettelijke vereisten geen breuk van de familiale relaties betekent, doch enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM,
- hierdoor ook geen afbreuk wordt gedaan aan het belang van het kind, nu de moeder en de kinderen zelf allen gemachtigd zijn tot verblijf en zij het best af zijn om, in afwachting van een legale terugkeer van hun vader/plusvader, bij hun moeder in België te verblijven en hier hun scholing voort te zetten,
- er desgewenst ook voor kan worden geopteerd om betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst of om hem daar te bezoeken,
- zij, in afwachting van betrokkene's eventuele legale terugkeer, hun band kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

De verwerende partij concludeert dat van zodra verzoeker zich bij de Belgische ambassade of consulaire post in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving en het inreisverbod heeft nageleefd, het hem vrij staat zich terug te verenigen met zijn echtgenote/referentiepersoon en kind op het Belgisch grondgebied.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker weliswaar aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, maar dat hij met zijn vage en algemene uiteenzetting niet aantoonde dat de belangenafweging specifieke elementen inzake de situatie van verzoeker heeft miskend of dat de beoordeling van de verwerende partij alsnog in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM of enige andere door hem geschonden geachte bepaling of beginsel.

Eén en ander klemde des te meer gelet op het volgende:

- In het arrest van de Raad inzake het beroep tegen het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd op 13 mei 2023 werd reeds geoordeeld dat verzoeker niet had aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door zijn uiterst precaire gezinsleven met zijn vrouw en zijn op 29 maart 2022 geboren zoon ondergeschikt te achten aan de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. (RvV 4 december 2023, nr. 298 141)
- In de beslissing van 4 september 2024 inzake de aanvraag om gezinshereniging werd uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker niet had aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in

artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarbij werd uitvoerig onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind om te komen tot de vaststelling dat de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn (plus)kind(eren) niet van die aard was dat een terugkeer van verzoeker met het oog op het zich in regel stellen met de verblijfsreglementering -ook in acht genomen het inreisverbod waarvan hij toen reeds het voorwerp uitmaakte- een schending aan het licht bracht. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 323 331 van 17 april 2025, en zij is dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Waar verzoeker de verwerende partij in het algemeen verwijt geen rekening te hebben gehouden met de gezinssituatie, een echtgenote met een medische problematiek en de vaderrol die hij opneemt ten aanzien van zijn eigen kind en zijn pluskinderen, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij thans in essentie de elementen herneemt die reeds uitgebreid aan bod kwamen in de voormelde beslissing van 4 september 2024 enerzijds, en verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die erop zouden wijzen dat de situatie sedertdien dermate is gewijzigd dat een terugkeer alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM en het daarmee verbonden hoger belang van het kind aan de oppervlakte zou brengen anderzijds. Verzoekers bewering dat zijn afwezigheid aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van zijn kind wordt niet ondersteund met enig begin van bewijs, temeer nu hij niet aantoont dat de verschillende manieren die de verwerende partij heeft aangebracht om de contacten te onderhouden tot wanneer verzoeker zal gerechtigd zijn naar België terug te keren van kennelijke onredelijkheid zouden getuigen of onmogelijk zouden zijn. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft zijn bewering dat de medische toestand van zijn echtgenote -waarvan het actuele karakter overigens op geen enkele wijze is aangetoond- zal verergeren als hij wordt uitgewezen.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij disproportioneel heeft gehandeld, geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar of niet afdoende heeft gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, en evenmin dat alsnog een schending hiervan voorligt. Verzoeker toont, alles in acht genomen, niet aan dat de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om zich te onthouden van het nemen van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoeker tot slot nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, brengt hij geen argumenten bij die losstaan van hetgeen hiervoor werd uiteengezet en toont hij niet aan dat een terugkeer voor hem een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling met zich zou brengen.

3.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hier werd besproken, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. WIJNANTS